

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/140/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201732
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201732.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: K. bytom O. X, M. - okolie, zastúpeného JUDr. Tatianou Vórobellovou, advokátkou so sídlom Bajzova 2, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: KM-OPS2-75/2013 zo dňa 14. augusta 2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/228/2013-96 zo dňa 10. apríla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/228/2013-96 zo dňa 10. apríla 2015 p o t v r d z u j e.

Žalovaný je p o v i n n ý titulom náhrady trov odvolacieho konania zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v sume 148,22 eura na účet právnej zástupkyne žalobcu v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rozsudkom č. k. 6S/228/2013-96 zo dňa 10. apríla 2015 Krajský súd v Bratislave vyhovel žalobnému návrhu a podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. p.: KM-OPS2-75/2013 zo dňa 14. augusta 2013, ako aj Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 142 zo dňa 9. apríla 2009, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia v sume 915,56 eura.

V odôvodnení rozsudku Krajský súd poukázal na predchádzajúci priebeh konania, v ktorom minister vnútra Slovenskej republiky Personálnym rozkazom č. 142 z 9. apríla 2009 prepustil žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o

štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“). Dôvodom tohto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobca dňa 21. marca 2009 v rámci výkonu štátnej služby asi o 11,40 hod. v budove OO PZ Košice - Juh, po tom čo bola obmedzená osobná sloboda šiestim mladistvým a maloletým osobám, spoločne s ďalšími príslušníkmi Policajného zboru za využitia dvoch služobných psov na vodítkach a bez náhubkov prinútili tieto mladistvé a maloleté osoby, aby sa vyzliekli donaha, aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela. V takomto konaní žalobca ostatným príslušníkom Policajného zboru nezabránil a ani uvedené neoznámil svojim nadriadeným.

Prvostupňový správny orgán pri vydaní svojho rozhodnutia vychádzal zo skutkového stavu, ako mal zistený a preukázaný vlastným šetrením nadriadeného, najmä zápisnicou o výsluchu šiestich mladistvých a maloletých osôb, obrazovým a zvukovým záznamom na CD nosiči, na ktorom je zaznamenané uvedené protiprávne konanie a ktorý bol zverejnený v rôznych médiách, úradným záznamom o obrazovej a zvukovej analýze videonahrávok, kópiou plánu služieb, kópiou hliadkovej knihy. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď sa zúčastnil ponižujúceho zaobchádzania s mladistvými a maloletými osobami, nezabránil tomuto konaniu, ani ho neoznámil nadriadeným.

Proti personálnemu rozkazu žalobca včas podal rozklad, ktorý žalovaný rozhodnutím č. p.: SLV-64/PK-2009 z 24. júla 2009 ako nedôvodný zamietol a personálny rozkaz ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že rozhodnutie žalovaného č. p.: SLV-64/PK-2009 z 24. júla 2009 bolo na základe podanej žaloby zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/164/2009-97 zo 6. decembra 2011 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/16/2012 z 21. februára 2013 a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie, a to s odôvodnením, že okolnosti, ktoré zakladali dôvod na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru neboli jednoznačne preukázané a teda nebol dostatočne zistený skutkový stav veci. Nebolo jednoznačne preukázané, že žalobca bol prítomný konania, ktoré mu bolo kladené za vinu a ktoré bolo zaznamenané na obrazovo zvukovom zázname (CD nosiči). Z predmetného záznamu nebolo možné jednoznačne konštatovať, že žalobca bol tou osobou, ktorá bola na ňom zachytená ako prítomná uvedeného protiprávneho konania. Záver žalovaného o tom, že žalobca bol prítomný v priestoroch protiprávneho konania voči maloletým a mladistvým a preto musel vnímať protiprávne konanie, nebol nijako preukázaný.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že po vrátení veci žalovanému tento neuskutočnil žiadne ďalšie úkony smerujúce k zisteniu skutočného stavu veci tak, ako mu to uložil Najvyšší súd Slovenskej republiky, resp. Krajský súd v Bratislave. Nevykonal žiadny relevantný dôkaz, ktorým by ozrejmil okolnosti, ktoré by zakladali zákonný dôvod na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Skutkový stav veci, z ktorého vychádzali preskúmané rozhodnutia, bol nezmenený oproti stavu predchádzajúcemu vráteniu veci žalovanému po rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalovaný skutkové zistenia nijakým spôsobom relevantne nedoplnil, žiadne ďalšie dôkazy nevykonal, neodstránil vzniknuté rozpory a napriek tomu bez ďalšieho vo veci opätovne rozhodol rovnakým spôsobom. Krajský súd preto dospel k záveru, že zistený skutkový stav, z ktorého vychádzali napadnuté rozhodnutia, nebol dostačujúci na posúdenie veci. Žalovaný dostatočným spôsobom nepreukázal žalobcovi jeho účasť na protiprávnom konaní, resp. jeho nečinnosť. Podľa krajského súdu žalovaný priradil vyššiu váhu výpovediam poškodených mladistvých a maloletých, a vyjadrenia žalobcu o priebehu jeho činností v inkriminovaný deň označil ako účelové, čím žalovaný porušil zásadu uvedenú v § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.

Krajský súd tiež dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj personálny rozkaz sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nakoľko tak žalovaný, ako ani prvostupňový správny orgán sa vo svojich rozhodnutiach zrozumiteľným spôsobom nevyrovnali so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami významnými pre vydanie rozhodnutí. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí nijakým

spôsobom nerozvedol správnu úvahu o tom, že žalobca musel svojimi zmyslami vnímať protiprávne konanie policajtov a potom bol predčasný záver žalovaného o povinnosti žalobcu im v takomto konaní zabrániť a upozorniť nadriadeného.

Krajský súd v rozsudku zaviazal správne orgány povinnosťou vo veci náležite zistiť skutkový stav, odstrániť rozpory ohľadom identifikácie žalobcu a jeho prítomnosti na vytykanom konaní a za týmto účelom doplniť dokazovanie opätovným podrobným vypočutím žalobcu a svedkov a to aj ich prípadnou konfrontáciou, vydať riadne rozhodnutia a tieto v primeranom rozsahu odôvodniť.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Podľa žalovaného zadováženými dôkazmi (najmä obrazovo-zvukovým záznamom) bolo jednoznačne preukázané vytykané protiprávne konanie žalobcu. Žalovaný má za to, že s odstupom času, ktorý uplynul od protiprávneho konania, by bolo nové dokazovanie bezpredmetné a mohlo by dôjsť i k jeho skresleniu. Poukázal tiež na to, že nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na konanie žalobcu, ktoré mu je kladené za vinu. Obrazový a zvukový záznam zhladal nadriadený najskôr v médiách a následne vykonal zvukovú a obrazovú analýzu jeho jednotlivých sekvencií, pričom na nahrávke č. 2 bol opoznaný žalobca na ľavej strane záznamu, kde stál a prechádzal sa. Žalobca tento dôkaz žiadnymi dôkazmi nespochybnil. Podľa žalovaného nie je dôvod neveriť výpovediam maloletých a mladistvých osôb, na ktorých došlo k spáchaniu protiprávneho konania, pretože ich výpovede sú v súlade so zadováženým obrazovo-zvukovým záznamom, s ktorým sa mohol oboznámiť aj samotný žalobca, čo však nevyužil.

Dôkazy, ktoré boli v danej veci zhromaždené a vyhodnotené, boli podľa žalovaného zadovážené v súlade so zákonom a sú postačujúce pre vydanie napadnutého rozhodnutia. Zhromaždenými dôkazmi žalobcovi bolo v dostatočnom rozsahu preukázané protiprávne konanie, ktorého sa dopustil. Žalobca nevyužil zákonnú možnosť a v súlade s § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. na podporu svojich tvrdení nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorým by vyvrátil zistený skutočný stav veci.

Je nepochybné, že žalobca dňa 21. marca 2009 vykonával štátnu službu a podieľal sa na zadržení maloletých a mladistvých osôb. Žalovaný má za to, že žalobca svojimi zmyslami vnímal priebeh udalostí tak, ako sa odohrali dňa 21. marca 2009 za jeho účasti, pričom protiprávnemu konaniu sa ani nepokúsil zabrániť a ani ho neoznámil.

Pokiaľ ide o samotný obrazovo-zvukový záznam, žalovaný uviedol, že v žiadnom konaní nebola vyvrátená, prípadne spochybnená jeho autentickosť, prípadne aby tento záznam bol akokoľvek upravovaný či dopĺňaný.

Podľa žalovaného bolo spáchanie protiprávneho konania žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané. Každý príslušník Policajného zboru má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a pri svojom povolání a profesii má byť svojim správaním vzorom vo vzťahu k ostatným občanom. Konanie žalobcu je o to závažnejšie, že ako príslušník Policajného zboru počas výkonu služby nevynaložil svoje sily a schopnosti na ochranu práv a slobôd občana, ale naopak svojim konaním do týchto práv zvlášť hrubým spôsobom zasiahol.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný sa zaoberal ním podaným rozkladom bez toho, aby odstránil vady svojho predchádzajúceho rozhodnutia, doplnil dokazovanie a odstránil rozpory v tvrdeniach a zistil tak skutočnosti dostačujúce na posúdenie veci. Mal za to, že súd prvého stupňa rozhodol v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t.j. s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi, ak napadnuté rozhodnutie i personálny rozkaz zrušil v súlade s § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p., t.j. z dôvodu, že rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby vychádza zo zisteného skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisu a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou Najvyššieho súdu SR bolo na základe včas podaného odvolania žalovaného preskúmať, či

prvostupňový súd vecne správne rozhodol, keď žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. p.: KM-OPS2-75/2013 zo 14. augusta 2013, ako aj Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 142 z 9. apríla 2009, podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúma z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

Z predloženého súdneho a administratívneho spisu je zrejmé, že v predmetnej veci ide o preskúmanie v poradí už druhého rozhodnutia žalovaného po tom, ako jeho predchádzajúce rozhodnutie vo veci, bolo na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/164/2009-97 zo 6. decembra 2011 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/16/2012 z 21. februára 2013, zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku prvostupňového súdu vyplýva, že dôvodom pre tento postup bolo, že žalovaný dôsledne nerešpektoval právny názor Najvyššieho súdu SR, povinnosť ktorá pre neho vyplývala z rozsudku sp. zn. 8Sžo/16/2012 z 21. februára 2013, ktorým bol podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. viazaný.

V prípade, že správny orgán poruší povinnosť rešpektovať právny názor vyslovený súdom v jeho zrušujúcom rozhodnutí, je táto skutočnosť sama o sebe nezákonnosťou, na ktorú musí súd prihliadať v novom konaní o novej žalobe. Viazanosť právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozsudku môže byť prelomená len v prípade, že v novom konaní došlo k zmene právnej podstaty veci, v dôsledku čoho by právny názor zaujatý k inej právnej otázke stratil význam; druhým prípadom prípustného nerešpektovania viazanosti právnym názorom súdu je zmena právneho stavu, ku ktorému v medziobdobí došlo. V posudzovanej veci ani jeden z uvedených prípadov nenastal.

Konanie o prepustenie policajta zo služobného pomeru pre porušenie služobnej povinnosti a služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom podľa § 192 ods.1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. je svojou povahou sankčným disciplinárnym konaním a prepustenie zo služobného pomeru je v materiálnom zmysle administratívnym trestom. Z tohto dôvodu nie je možné akceptovať stanovisko žalovaného, že ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. neumožňujú vykonať určité druhy dôkazov (napr. konfrontáciu).

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sankčná zodpovednosť je vždy individuálna a nie kolektívna, preto je nevyhnutné vyšetriť, ako celá záležitosť vznikla, s určením miery zodpovednosti jednotlivých osôb. Pri posudzovaní takto citlivej veci je nevyhnutné zachovať princípy spravodlivého konania bez zohľadnenia mediálneho tlaku a objektívne posúdiť mieru zodpovednosti policajta v pomere

k vzniknutým následkom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech, priznal náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia, ktoré pozostávali z náhrady trov za poskytnutý jeden úkon právnej služby (podanie vyjadrenia k odvolaniu žalovaného) v sume 139,83 eura podľa § 11 ods. 4 vety prvej v spojení s § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), plus režijný paušál v sume 8,39 eura podľa § 16 ods. 3 vyhlášky. Celkové trovy poskytnutej právnej pomoci, ktoré v tomto konaní najvyšší súd priznal žalobcovi, predstavujú sumu 148,22 eura.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.